

hvervet Ret — selv at forbedre den ham i Pant givne Ejendoms Drift, bør dette ikke formenes ham i Betragtning af, at han maaske billigere kan gøre saadant og derigennem har større Sandsynlighed for at redde den Kapital, som han retmæssig har til gode, og som det dog i første Linie maa tilkomme hans Pantede-
debitor at sikre ham, saa vidt gørligt.

ad § 105. Loven, hvis den vedtages, bør kun gælde for et Aar og da fornyes, hvis det skønnes nødvendigt.

Vedrørende §§ 37—42 skal vi — under Henvisning til vort Standpunkt til Lovforslaget i al Almindelighed — udtale, at man bør være varsom med at give en Pantede-
debitor alt for nem Adgang til at ryste en Del af sin Pantegæld af sig for ikke herved at svække gældende Begreber om, at Realkrediten her i Landet hviler paa et sundt og godt Grundlag. Vi vil tro, som vi ogsaa under det forrige Ministerium har haft Lejlighed til at fremføre, at Pantede-
debitorer og -kreditorer som Regel let finder hinanden i fælles Interesse. En eventuel Æn-
dring af Lovforslagets §§ 38 og 39 i den i Folketingsudvalgets Skrivelse ommeldte Retning maa vi anse for noget af en Forbedring i Panthavernes Favør; den vil i øvrigt falde i Traad med vort forannævnte Ønske om en gunstigere Placering af en Panthaver fremfor en simpel Kreditor.

Socialdemokratiets Forslag til Ændring af Konkurslovens § 2 a. forekommer os ikke paakrævet og kan derfor ikke tiltrædes.

P. B. V.

E. Østergaard,
p. t. Formand.
